TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2019. gada 31. oktobrī*

Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Spēkā neesamības atzīšanas process – Apelācijas padomes sākotnējā lēmuma, ar ko ir daļēji noraidīts pieteikums par Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes "REPOWER" atzīšanu par spēkā neesošu, atsaukšana

Lietā C-281/18 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2018. gada 20. aprīlī iesniedza

Repower AG, Bruzio [*Brusio*] (Šveice), ko pārstāv *R. Kunz-Hallstein*, *H. P. Kunz-Hallstein* un *V. Kling*, *Rechtsanwälte*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki –

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (*EUIPO*), ko pārstāv *D. Botis* un *J. F. Crespo Carrillo*, pārstāvji,

atbildētājs pirmajā instancē,

repowermap.org, Berne (Šveice), ko pārstāv *P. González-Bueno Catalán de Ocón*, *abogado*,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē,

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda otrās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] un K. Vajda [*C. Vajda*] (referents),

ģenerāladvokāts: M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretāre: V. Džakobo-Peironnela [*V. Giacobbo-Peyronnel*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 14. marta tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2019. gada 16. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *Repower AG* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 21. februāra spriedumu *Repower/EUIPO – repowermap.org* ("REPOWER") (T-727/16, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2018:88), ar kuru Vispārējā tiesa ir noraidījusi tās prasību atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas piektās padomes 2016. gada 3. augusta lēmumu (lieta R 2311/2014-5 (REV)) attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *repowermap.org* un *Repower* (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums").

Atbilstošās tiesību normas

2 Padomes Regulā (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) tika izdarīti grozījumi ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2015/2424 (2015. gada 16. decembris) (OV 2015, L 341, 21. lpp.), kura stājās spēkā 2016. gada 23. martā. Tā kā strīdīgais lēmums tika pieņemts 2016. gada 3. augustā, tam ir piemērojamas Regulas Nr. 207/2009, kurā ir izdarīti grozījumi ar Regulu 2015/2424, normas.

3 Regula Nr. 207/2009, kurā ir izdarīti grozījumi ar Regulu 2015/2424, ietver IX sadaļu "Procedūra". Šajā sadaļā ir ietverta 1. iedaļa "Vispārējie noteikumi", kurā ietilpst šīs regulas 75.–84. pants. Regulas 2015/2424 4. pantā ir paredzēts, ka noteiktas Regulas Nr. 207/2009 tiesību normas piemēro tikai no 2017. gada 1. oktobra. Šo tiesību normu skaitā ir Regulas Nr. 207/2009 75. pants, 80. panta 1. un 2. punkts, kā arī 83. pants. Šajā lietā, ņemot vērā strīdīgā lēmuma pieņemšanas datumu, Regulas Nr. 207/2009 75. pants, 80. panta 1. un 2. punkts, kā arī 83. pants paliek piemērojami šim lēmumam to sākotnējā redakcijā.

4 Regulas Nr. 207/2009 75. pantā "Lēmumu pamatojums" ir noteikts:

"Biroja lēmumos norāda to pamatojumu. Lēmumi balstās tikai uz tādiem iemesliem vai pierādījumiem, par ko attiecīgajām pusēm ir bijusi iespēja iesniegt savus apsvērumus."

5 Regulas Nr. 207/2009 80. panta "Lēmumu atcelšana" 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"1. Ja Birojs iekļāvis reģistrā ierakstu vai pieņēmis lēmumu, kurā ir acīmredzama procesuāla kļūda, kas attiecināma uz Biroju, tas nodrošina, ka šo ierakstu anulē vai lēmumu atceļ. Ja procesā ir tikai viena puse un ieraksts vai akts skar tās tiesības, anulēšanu vai atcelšanu nosaka pat tad, ja kļūda nav bijusi šai pusei acīmredzama.

2. Anulēšanu vai atcelšanu, kas minēta 1. punktā, pienākuma dēļ vai pēc vienas no procesā iesaistītās puses pieprasījuma nosaka nodaļa, kas izdarījusi ierakstu vai pieņēmusi lēmumu. Anulēšanu vai atcelšanu pēc apspriešanās ar procesā iesaistītajām pusēm vai jebkuras reģistrā iekļautas attiecīgās Kopienas preču zīmes tiesību īpašnieku nosaka sešu mēnešu laikā no dienas, kurā izdarīts ieraksts reģistrā vai pieņemts lēmums."

6 Regulas Nr. 207/2009 83. pantā ar nosaukumu "Atsauce uz vispārējiem principiem" ir paredzēts:

"Ja šajā regulā, īstenošanas regulā, noteikumos par samaksu vai Apelācijas padomes procesa noteikumos nav noteikti procesuāli noteikumi, Birojs ievēro dalībvalstīs vispārēji atzītus procesa tiesību principus."

Tiesvedības priekšvēsture

7 Tiesvedības priekšvēsturi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 1.–12. punktā ir izklāstījusi šādi:

"1 2009. gada 26. jūnijā prasītāja [*Repower*] saskaņā ar [..] Regulu (EK) Nr. 207/2009 [..] [*EUIPO*] ieguva vārdiskas preču zīmes "REPOWER" starptautiskas reģistrācijas Nr. 1020351 aizsardzību Eiropas Savienībā.

[..]

3 2013. gada 3. jūnijā persona, kas iestājusies lietā, *repowermap.org* iesniedza pieteikumu par apstrīdētās preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu [..] Tā apgalvoja, ka apstrīdētā preču zīme esot aprakstoša un tai neesot atšķirtspējas attiecībā uz visām ar šo preču zīmi aptvertajām precēm un pakalpojumiem.

4 2014. gada 9. jūlijā Anulēšanas nodaļa [daļēji] apmierināja pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu [..]

[..]

6 2014. gada 8. septembrī persona, kas iestājusies lietā, saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 58.–64. pantu [..] iesniedza *EUIPO* apelācijas sūdzību par Anulēšanas nodaļas lēmumu.

7 Ar 2016. gada 8. februāra lēmumu *EUIPO* Apelācijas piektā padome apelācijas sūdzību noraidīja (turpmāk tekstā – "2016. gada 8. februāra lēmums"). [..]

8 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 26. aprīlī, persona, kas iestājusies lietā, cēla prasību [par] 2016. gada 8. februāra lēmumu. Šī lieta tika reģistrēta ar numuru T-188/16.

9 Ar 2016. gada 22. jūnija paziņojumu Apelācijas piektā padome informēja lietas dalībnieces, ka pēc Vispārējā tiesā celtās prasības lietā T-188/16 *repowermap/EUIPO – Repower* ("REPOWER") tā ir konstatējusi, ka 2016. gada 8. februāra lēmumā nav norādīts pietiekams pamatojums Regulas Nr. 207/2009 75. panta [..] izpratnē. Tā precizēja, ka – šī nepietiekamā pamatojuma dēļ un piemērojot Regulas Nr. 207/2009 80. pantu [..] – tā uzskata par atbilstošu nodot 2016. gada 8. februāra lēmumu atpakaļ [Apelācijas padomei], lai tā, ņemot vērā ar šo apzīmējumu aptvertās preces un pakalpojumus, veiktu detalizētu apstrīdētās preču zīmes atšķirtspējas un aprakstošā rakstura analīzi. Apelācijas padome aicināja lietas dalībnieces iesniegt savus apsvērumus par tās nodomu atsaukt 2016. gada 8. februāra lēmumu.

10 Prasītāja 2016. gada 5. jūlijā iesniedza savus apsvērumus. Tā būtībā apgalvoja, ka, tā kā 2016. gada 8. februāra lēmuma rezolutīvā daļa nav tikusi grozīta, to bija iespējams pamatot atbilstoši nosacījumiem, kas minēti Regulas Nr. 207/2009 83. pantā [..]. Tomēr tā uzskatīja, ka 2016. gada 8. februāra lēmuma atsaukšana, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 80. pantu, kurš nepastāvēja vai vairs nepastāvēja Regulas Nr. 207/2009 konsolidētajā redakcijā, kas bija publicēta *EUR-Lex* datubāzē tiešsaistē, nav iespējama tiktāl, ciktāl šajā pantā ir vienīgi piešķirtas pilnvaras *EUIPO* pārbaudītājiem un ciktāl pamatojuma nesniegšana neesot procesuāla kļūda Regulas Nr. 207/2009 80. panta izpratnē. Visbeidzot tā apgalvoja, ka no *EUIPO* Lielās apelācijas padomes 2009. gada 28. aprīļa lēmuma lietā R 323/2008-G (turpmāk tekstā – "Lielās apelācijas padomes lēmums") izrietot, ka *EUIPO* lēmumi, par kuriem celtās prasības tiek izskatītas Vispārējā tiesā, nevarot tikt atsaukti.

11 Persona, kas iestājusies lietā, nosūtīja savus apsvērumus 2016. gada 20. jūlijā. Tā uzsvēra, ka ir piemērojams Regulas Nr. 207/2009 80. pants kā specifiska tiesību norma, nevis vispārējie principi, uz kuriem esot atsauce Regulas Nr. 207/2009 83. pantā. Tā arī norādīja, ka atbilde, kāda būtu jāsniedz uz jautājumu par to, vai pamatojuma nepietiekamība ir procesuāla kļūda, esot neskaidra un ka pastāvot ievērojama iespēja, ka 2016. gada 8. februāra lēmuma atsaukšana pamatojuma nepietiekamības dēļ nevar tikt pieļauta. Tā uzskatīja, ka, ņemot vērā šos apstākļus, vispiemērotākais būtu turpināt tiesvedību Vispārējā tiesā lietā T-188/16 *repowermap/EUIPO – Repower* ("REPOWER").

12 Ar [strīdīgo] lēmumu *EUIPO* Apelācijas piektā padome atsauca 2016. gada 8. februāra lēmumu [..] Tā paskaidroja, ka, pretēji lietas dalībnieču paustajām šaubām, Regulas Nr. 207/2009 80. pants joprojām ir piemērojams arī pēc Regulas 2015/2424 spēkā stāšanās. Turklāt tā norādīja, ka *EUIPO* esot pienākums pamatot savus lēmumus, it īpaši izanalizēt atteikuma pamatus, ņemot vērā attiecīgās preces un pakalpojumus, kā rezultātā tāda pamatojuma nepietiekamība, kāda ir novērojama 2016. gada 8. februāra lēmumā, ir acīmredzama procesuālā kļūda Regulas Nr. 207/2009 80. panta izpratnē, kura būtu jālabo."

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

8 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 10. oktobrī, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību atcelt strīdīgo lēmumu.

9 Lai pamatotu savu prasību, apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza četrus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz juridiskā pamata neesamību, otrais – uz Apelācijas padomes kompetences atsaukt savus lēmumus neesamību, trešais – uz Regulas Nr. 207/2009 80. panta, *EUIPO* pārbaudes vadlīniju, kā arī labas pārvaldības, tiesiskās drošības un *res judicata* spēka principu pārkāpumu un ceturtais – uz pamatojuma neesamību.

10 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa pilnība noraidīja prasību. Pārsūdzētā sprieduma 53.–59. punktā Vispārējā tiesa vispirms uzskatīja, ka Apelācijas padome nevarēja pamatot strīdīgo lēmumu ar Regulas Nr. 207/2009 80. panta 1. punktu, jo pamatojuma neesamība nav acīmredzama procesuāla kļūda šīs tiesību normas izpratnē. Pārsūdzētā sprieduma 60.–88. un 92.–95. punktā Vispārējā tiesa turklāt uzskatīja, ka strīdīgais lēmums varēja tikt pamatots ar vispārējo tiesību principu, saskaņā ar kuru drīkst atsaukt prettiesiskus administratīvos aktus, jo šī principa piemērošanas nosacījumi bija izpildīti. Lai gan *EUIPO* ir pieļāvis kļūdu strīdīgā lēmuma juridiskā pamata izvēlē, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 89. punktā atgādināja, ka šāda kļūda izraisa attiecīgā akta atcelšanu tikai tad, ja tā var radīt sekas attiecībā uz tā saturu. Pārsūdzētā sprieduma 90. un 91. punktā konstatējot, ka Apelācijas padomes kļūda attiecībā uz juridiskā pamata izvēli nav pamats atcelt strīdīgo lēmumu, Vispārējā tiesa prasību noraidīja.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesā

11 Ar apelācijas sūdzību *Repower* lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– atcelt strīdīgo lēmumu un

– piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

12 *EUIPO* un *repowermap.org* lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest *Repower* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Par interesi iesniegt apelācijas sūdzību

Lietas dalībnieku argumenti

13 *Repowermap.org* uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai vairs neesot intereses prasīt atcelt strīdīgo lēmumu. Atsaucoties uz pārsūdzētā sprieduma 91. punktu, *repowermap.org* norāda, ka Vispārējai tiesa tā iemesla dēļ, ka tā ir konstatējusi, ka 2016. gada 8. februāra lēmumā nav norādīts pamatojums, esot jāatceļ šis lēmums tiesvedībā, kas attiecas uz lietu, kura ir reģistrēta ar numuru T-188/16 un kura šobrīd atrodas tās izskatīšanā, gadījumā, ja Tiesa apmierinātu apelācijas sūdzību un atceltu strīdīgo lēmumu. Šāda situācija radītu papildu procedūras, lai gan rezultāts visticamāk neatšķirtos no pašlaik esošās situācijas. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja tādējādi nevarot gūt nekādu labumu no 2016. gada 8. februāra lēmuma atstāšanas spēkā, *repowermap.org* uzskata, ka apelācijas sūdzība ir nepieņemama.

14 Tiesas sēdē apelācijas sūdzības iesniedzēja ir norādījusi, ka tai joprojām esot interese panākt strīdīgā lēmuma atcelšanu. Atsaucoties uz savas apelācijas sūdzības ceturto pamatu, tā it īpaši ir apgalvojusi, ka strīdīgā lēmuma rezultātā 2016. gada 8. februāra lēmums esot ticis atsaukts pilnībā, lai gan šis lēmums tai esot bijis daļēji labvēlīgs. Līdz ar to tā secina, ka pārsūdzētā sprieduma un strīdīgā lēmuma atcelšanas un tātad 2016. gada 8. februāra lēmuma atstāšanas spēkā sekas būtu tiesvedības lietā T-188/16 atjaunošana, kas tai ļautu izvirzīt savus prasījumus, tostarp apelācijas sūdzības Tiesā ietvaros, lai nepieļautu šī lēmuma atcelšanu un tādējādi saglabātu tiesības, kas tai izriet no minētā lēmuma.

15 Tiesas sēdē *EUIPO* uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai vairs neesot intereses iesniegt apelācijas sūdzību. Lai gan atzīstot, ka 2016. gada 8. februāra lēmuma daļa apelācijas sūdzības iesniedzējai ir bijusi labvēlīga, *EUIPO* ir atgādinājis, ka tas pats ir atzinis, ka šis lēmums ir prettiesisks pamatojuma neesamības dēļ, tādējādi šajos apstākļos apelācijas sūdzības iesniedzēja nevarot atsaukties uz minēto lēmumu.

Tiesas vērtējums

16 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru interese iesniegt apelācijas sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzējai nozīmē, ka apelācijas iznākums var radīt apelācijas sūdzības iesniedzējai labumu (spriedums, 1995. gada 19. oktobris, *Rendo* u.c./Komisija, C-19/93 P, EU:C:1995:339, 13. punkts; rīkojums, 2018. gada 5. jūlijs, *Wenger/EUIPO*, C-162/18 P, nav publicēts, EU:C:2018:545, 13. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī spriedums, 2000. gada 13. jūlijs, Parlaments/*Richard*, C-174/99 P, EU:C:2000:412, 33. punkts).

17 Šajā lietā nav strīda par to, ka 2016. gada 8. februāra lēmums, kas ir ticis atsaukts ar strīdīgo lēmumu, apelācijas sūdzības iesniedzējai ir bijis labvēlīgs, jo ar to ir tikusi noraidīta apelācijas sūdzība, kuru *repowermap.org* bija iesniegusi par Anulēšanas nodaļas 2014. gada 9. jūlija lēmumu, kurš savukārt apelācijas sūdzības iesniedzējai ir bijis daļēji labvēlīgs.

18 Tādējādi gadījumā, ja apelācijas sūdzība šajā lietā tiktu apmierināta un tātad strīdīgais lēmums tiktu atcelts, 2016. gada 8. februāra lēmums tiktu saglabāts spēkā un apelācijas sūdzība ar savu iznākumu sniegtu labumu apelācijas sūdzības iesniedzējai. Šī lēmuma iespējamā atstāšana spēkā nodrošinātu apelācijas sūdzības iesniedzējai iespēju saglabāt vārdiskās preču zīmes "REPOWER" starptautiskās reģistrācijas Nr. 1020351 aizsardzību Eiropas Savienībā attiecībā uz noteiktām precēm un pakalpojumiem.

19 Šo secinājumu neietekmē *repowermap.org* argumentācija attiecībā uz to, ka pārsūdzētā sprieduma 91. punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka 2016. gada 8. februāra lēmums būtu jāatceļ prasības atcelt tiesību aktu ietvaros, kura ir reģistrēta ar lietas numuru T-188/16, un ka tātad apelācijas sūdzības apmierināšana sniegtu apelācijas sūdzības iesniedzējai tikai pagaidu priekšrocību.

20 Tiesai, izvērtējot interesi iesniegt apelācijas sūdzību, nav jānoraida šādas intereses esamība tā iemesla dēļ, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā būtu netieši novērtējusi 2016. gada 8. februāra lēmuma tiesiskumu, lai gan tas nebija tajā celtās prasības priekšmets. Ciktāl būtu jāņem vērā 2016. gada 8. februāra lēmums, kas ir cieši saistīts ar strīdīgo lēmumu, ir jānorāda, ka runa ir par jautājumu pēc būtības, un ir jāievēro, ka Tiesa intereses iesniegt apelācijas sūdzību izvērtēšanas stadijā nevar pamatoties uz pieņēmumu, ka 2016. gada 8. februāra lēmums ir prettiesisks. Šajā ziņā ir nepieciešami, bet arī pietiekami, lai Tiesā iesniegta apelācijas sūdzība ar savu iznākumu varētu sniegt labumu lietas dalībniekam, kurš to ir iesniedzis, un šajā lietā, kā tas izriet no šī sprieduma 17. un 18. punkta, tas tā ir.

21 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka, runājot par šo apelācijas sūdzību, apelācijas sūdzības iesniedzējai ir interese iesniegt apelācijas sūdzību.

Par lietas būtību

22 Apelācijas sūdzības iesniedzēja, lai pamatotu savu apelācijas sūdzību, izvirza piecus pamatus. Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka *EUIPO*, tiesvedības Vispārējā tiesā gaitā grozot savu argumentāciju attiecībā uz strīdīgā lēmuma juridisko pamatu, norādīdams uz vispārējo tiesību principu, kas atļauj atsaukt prettiesiskus administratīvos aktus, esot grozījis pašu strīda priekšmetu. Otrā pamata ietvaros apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini piemērojusi vispārējo tiesību principu, kas ļauj atsaukt prettiesiskus administratīvos aktus, jo Regulas Nr. 207/2009 normas, kas ir bijušas spēkā strīdīgā lēmuma pieņemšanas datumā, esot bijušas *leges speciales* un tādējādi neesot ļāvušas piemērot šo principu. Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa esot apvērsusi pierādīšanas pienākumu Regulas Nr. 207/2009 83. panta kontekstā. Ar ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka, pat pieņemot, ka ir piemērojams vispārējais tiesību princips, kas atļauj atsaukt prettiesiskus administratīvos aktus, 2016. gada 8. februāra lēmums tiesiskās paļāvības aizsardzības apsvērumu dēļ nebūtu atsaucams pilnībā. Visbeidzot piektais pamats attiecas uz strīdīgā lēmuma pamatojuma neesamību.

Par pirmo līdz ceturto pamatu

23 Ar pirmo līdz ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā norāda, ka Vispārējā tiesa, piemērojot vispārējo tiesību principu, kas ļauj atsaukt prettiesiskus administratīvos aktus, attiecīgā gadījumā – kopsakarā ar Regulas Nr. 207/2009 83. pantu, esot pieļāvusi tiesību kļūdas.

24 It īpaši otrā pamata ietvaros, kas ir jāizskata vispirms, apelācijas sūdzības iesniedzēja it īpaši norāda, ka Vispārējā tiesa neesot ievērojusi principu, saskaņā ar kuru speciāli tiesību akti veido atkāpes no vispārējiem tiesību aktiem. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Regulas Nr. 207/2009 80. panta 1. punkts kā izņēmuma norma un *lex specialis* nepieļaujot izmantot nedz šīs regulas 83. pantā minētos dalībvalstīs vispārēji atzītos tiesību principus, nedz arī vispārējo tiesību principu, kas atļauj atsaukt prettiesiskus administratīvos aktus. Proti, *EUIPO* varot atsaukt savus lēmumus tikai šajā tiesību normā paredzētajā situācijā, pretējā gadījumā pēdējai minētajai nebūtu jēgas. Apelācijas sūdzības iesniedzēja piebilst, ka, pieņemot Regulas Nr. 207/2009 80. pantu, Savienības likumdevējs esot vēlējies ierobežot *EUIPO* atsaukšanas pilnvaras tikai ar šajā pantā paredzēto gadījumu.

25 Līdz ar to, tā kā Vispārējā tiesa ir izvērtējusi iespēju atcelt 2016. gada 8. februāra lēmumu, pieņemot strīdīgo lēmumu uz vispārējā tiesību principa, kas atļauj atsaukt prettiesiskus administratīvos aktus, un Regulas Nr. 207/2009 83. panta pamata, tā esot pieļāvusi tiesību kļūdu.

26 Ņemot vērā šos apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus, ir jāpārbauda, vai, 2016. gada 8. februāra lēmuma atsaukšanu balstot tostarp uz vispārējo tiesību principu, kas ļauj atsaukt prettiesiskus administratīvos aktus, Vispārējā tiesa ir pārkāpusi principu, saskaņā ar kuru speciāli tiesību akti veido atkāpi no vispārējiem tiesību aktiem.

27 Regulas Nr. 207/2009 80. panta 1. punktā ir noteikts, ka *EUIPO* nodrošina ikviena tāda lēmuma atsaukšanu, kurā ir pieļauta acīmredzama procesuāla kļūda, kas ir attiecināma uz *EUIPO*.

28 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāprecizē, ka to iemeslu dēļ, ko Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 29. un 33.–38. punktā un ko apelācijas sūdzības iesniedzēja nav apstrīdējusi, *EUIPO* apelācijas padomēm ir Regulas Nr. 207/2009 80. panta 1. punktā paredzētās atsaukšanas pilnvaras.

29 Otrkārt, ir jānorāda, ka no šīs tiesību normas formulējuma izriet, ka acīmredzama procesuāla kļūda minētās tiesību normas izpratnē ir nepārprotama procesuāla rakstura kļūda, ko ir pieļāvis *EUIPO*.

30 Lai interpretētu jēdzienu "acīmredzama procesuāla kļūda" šī 80. panta 1. punkta izpratnē, saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru ir jāņem vērā ne tikai tā teksts, bet arī tā konteksts un ar tiesisko regulējumu, kurā šī norma ir ietverta, sasniedzamie mērķi (spriedums, 2019. gada 5. septembris, *Verein für Konsumenteninformation*, C-28/18, EU:C:2019:673, 25. punkts).

31 Runājot par šīs tiesību normas kontekstu, ir jāprecizē, ka gan Regulas Nr. 207/2009 80. pants, gan 75. pants par pienākumu norādīt *EUIPO* lēmumu pamatojumu ietilpst šīs regulas IX sadaļā "Procedūra". Tādējādi no minētās regulas sistēmas izriet, ka procesuālas kļūdas, kuru dēļ *EUIPO* atbilstoši šim 80. panta 1. punktam atsauc savu lēmumu, attiecas it īpaši uz šajā sadaļā ietvertajiem procesuālajiem noteikumiem, tādiem kā pienākums norādīt pamatojumu.

32 Šo interpretāciju apstiprina arī ar minēto 80. panta 1. punktu sasniedzamais mērķis. Šī tiesību norma ir vērsta uz to, lai noteiktu *EUIPO* pienākumu atsaukt lēmumus, kuros ir pieļauta acīmredzama procesuāla kļūda, nolūkā nodrošināt labu pārvaldību, kā arī procesuālo ekonomiju. Ņemot vērā šo mērķi, nav nekāda iemesla izslēgt no Regulas Nr. 207/2009 80. panta 1. punkta piemērošanas jomas *EUIPO* pieļautas acīmredzamas kļūdas, kuras ir saistītas ar pienākuma norādīt pamatojumu, kas tam ir uzlikts atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 75. pantam, kurš ir viena no minētās regulas procesuālajām normām, neizpildi.

33 Turklāt minētā interpretācija atspoguļo arī Tiesas pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formas prasība, kas ir jānošķir no jautājuma par motivācijas pamatotību, kurš attiecas uz strīdīgā tiesību akta tiesiskumu pēc būtības (spriedums, 2008. gada 10. jūlijs, *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America*/*Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 181. punkts).

34 No tā izriet, ka pienākuma norādīt pamatojumu jebkāda neizpilde, tāda kā, piemēram, pamatojuma neesamība vai nepietiekamība, ir procesuāla kļūda šīs tiesību normas izpratnē un ka tāda pamatojuma neesamība kā tā, ko Vispārējā tiesa ir identificējusi it īpaši pārsūdzētā sprieduma 77.–82. punktā un kas skar 2016. gada 8. februāra lēmumu, kurš ir atsauks ar strīdīgo lēmumu, ir šāda procesuāla kļūda.

35 Turklāt, tā kā, pirmkārt, no pārsūdzētā sprieduma 48. un 52. punkta izriet, ka *EUIPO* un *repowermap.org* ir zinājuši par pamatojuma daļēju neesamību 2016. gada 8. februāra lēmumā, un, otrkārt, no šī sprieduma 82. punkta izriet, ka attiecīgajai pamatojuma neesamībai apelācijas sūdzības iesniedzējai būtu jārada šaubas par minētā lēmuma tiesiskumu, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja

apelācijas sūdzības stadijā neapstrīd, visi lietas dalībnieki ir varējuši noteikt attiecīgā pamatojuma neesamību, tāpēc runa ir par acīmredzamu procesuālu kļūdu Regulas Nr. 207/2009 80. panta 1. punkta izpratnē.

36 No tā izriet, ka šīs regulas 80. panta 1. punkts šajā gadījumā ir bijis piemērojams. Šajos apstākļos ir jāapmierina apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildums, saskaņā ar kuru, piemērojot vispārējo tiesību principu, kas atļauj atsaukt prettiesiskus administratīvos aktus, tā vietā, lai piemērotu minētās regulas 80. panta 1. punktu, Vispārējā tiesa nav ievērojusi principu, saskaņā ar kuru speciāls tiesību akts veido atkāpi no vispārējiem tiesību aktiem.

37 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Vispārējās tiesas šādi pieļautā tiesību kļūda nevar būt pamats pārsūdzētā sprieduma atcelšanai, ja tā rezolutīvā daļa un it īpaši secinājums, saskaņā ar kuru 2016. gada 8. februāra lēmums ir ticis likumīgi atsaukts ar strīdīgo lēmumu, ir uzskatāmi par pamatotiem ar citiem juridiskiem apsvērumiem. Proti, ja Vispārējās tiesas sprieduma motīvu daļā ir atklāts Savienības tiesību pārkāpums, bet ir konstatējams, ka rezolutīvā daļa ir pamatota ar citiem juridiskiem apsvērumiem, šāds pārkāpums nevar izraisīt šī sprieduma atcelšanu (spriedumi, 2003. gada 30. septembris, *Biret International*/Padome, C-93/02 P, EU:C:2003:517, 60. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2014. gada 14. oktobris, *Buono* u.c./Komisija, C-12/13 P un C-13/13 P, EU:C:2014:2284, 62. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka *EUIPO* ir bijis jāatsauc 2016. gada 8. februāra lēmums ar strīdīgo lēmumu, kas ir pieņemts, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 80. panta 1. punktu, no kā izriet, ka Vispārējā tiesa ir pamatoti uzskatījusi, ka 2016. gada 8. februāra lēmums ir likumīgi atsaukts. Tā kā ir jākonstatē, ka pārsūdzētā sprieduma rezolutīvā daļa ir pamatota ar šī sprieduma iepriekšējos punktos izklāstītajiem juridiskajiem apsvērumiem, ir jāveic pamatojuma aizstāšana un jānorāda, ka Vispārējās tiesas pieļautā tiesību kļūda nevar izraisīt pārsūdzētā sprieduma atcelšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 28. marts, *River Kwai International Food Industry*/*AETMD*, C-144/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:266, 22. punkts).

39 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka pirmais līdz ceturtais pamats, kas visi attiecas uz Vispārējās tiesas argumentāciju, kura ir balstīta uz vispārējo tiesību principu, kas atļauj atsaukt prettiesiskus administratīvos aktus, un Regulas Nr. 207/2009 83. pantu, ir neiedarbīgi. Līdz ar to tie ir jānoraida, un nav vajadzības nedz izskatīt pirmā, otrā un ceturtā pamata pieņemamību, ko apstrīd *EUIPO* un *repowermap.org*, nedz arī atbildēt uz argumentu par to, ka Regulas Nr. 207/2009 80. panta 1. punkts izsmeļoši reglamentē iespējas atsaukt *EUIPO* lēmumus un tādējādi nepieļauj šādu atsaukšanu, ja šīs tiesību normas piemērošanas nosacījumi nav izpildīti.

40 Tādēļ pirmais līdz ceturtais pamats ir jānoraida.

Par piekto pamatu, kas attiecas uz strīdīgā lēmuma pamatojuma neesamību

– Lietas dalībnieku argumenti

41 Ar piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka atsauce, ko tā ir veikusi uz Lielās apelāciju padomes lēmumu, neesot tikusi ņemta vērā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šī lēmuma 24. punkts apstiprinot faktu, ka apelācijas padomes nevar atsaukt savus lēmumus, ja tie ir prasības Vispārējā tiesā priekšmets. Tādējādi neesot iespējams uzskatīt, ka iepriekš minētajam Lielās apelācijas padomes lēmumam šajā lietā nebūtu nozīmes. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šim lēmumam, gluži pretēji, esot nozīme, jo tas esot piemērojams *inter partes* procesiem preču zīmju tiesībās.

42 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa esot nonākusi pretrunā, no vienas puses, pārsūdzētā sprieduma 80. punktā apgalvojot, ka Apelāciju padomei vismaz kopsavilkuma veidā bija jāatbild uz apelācijas sūdzības iesniedzējas detalizēto argumentāciju, un, no otras puses, norādot, ka Apelāciju padomei nebija jāatbild uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu attiecībā uz Lielās apelāciju padomes lēmumu.

43 *EUIPO* un *repowermap.org* prasa atzīt pamatu par nepieņemamu un apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus pēc būtības.

– *Tiesas vērtējums*

44 Ir jānorāda, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru apelācijas sūdzībā ir precīzi jānorāda sprieduma, kura atcelšana tiek lūgta, apstākļi, kuri tiek kritizēti, kā arī juridiskie argumenti, ar kuriem konkrēti tiek pamatots šis prasījums, un apelācijas sūdzība patiesībā nedrīkst būt prasījums, kura mērķis ir panākt, lai tiktu vienīgi atkārtoti izskatīts Vispārējā tiesā iesniegtais prasības pieteikums (spriedums, 2018. gada 18. oktobris, *Gul Ahmed Textile Mills*/Padome, C-100/17 P, EU:C:2018:842, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Šajā lietā ir jākonstatē, ka ar savu argumentāciju, kas attiecas uz strīdīgā lēmuma pamatojuma neesamību, apelācijas sūdzības iesniedzēja vienīgi apstrīd *EUIPO* lēmumu, neizsakot nekādu kritiku par Vispārējās tiesas izteikto argumentāciju. Tādēļ šāda argumentācija, kas nav vērsta pret pārsūdzēto spriedumu, apelācijas tiesvedībā nav pieņemama (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2017. gada 16. novembris, *Ludwig-Bölkow-Systemtechnik*/Komisija, C-250/16 P, EU:C:2017:871, 28. punkts).

46 Attiecībā uz argumentu, ka Vispārējā tiesa esot nonākusi pretrunā, no vienas puses, pārsūdzētā sprieduma 80. punktā apgalvojot, ka Apelāciju padomei vismaz kopsavilkuma veidā bija jāatbild uz apelācijas sūdzības iesniedzējas detalizēto argumentāciju, un, no otras puses, norādot, ka Apelāciju padomei nebija jāatbild uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu attiecībā uz Lielās apelāciju padomes lēmumu, ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neidentificē šī sprieduma punktu, kas būtu pretrunā minētā sprieduma 80. punktam, un ka tās argumentācija kopumā nav uzskatāma par pietiekami skaidru, lai ar prasīto precizitāti varētu identificēt pārsūdzētā sprieduma kritizētos apstākļus, kā arī juridiskos argumentus, kas ir izvirzīti, lai pamatotu šo kritiku, un tādējādi tas liedz Tiesai veikt tiesiskuma pārbaudi (saistībā ar prasību par argumentācijas skaidrību skat. rīkojumu, 2014. gada 30. janvāris, *Fercal*/ITSB, C-324/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:60, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Līdz ar to piektais pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

48 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apelācijas sūdzība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

49 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktu, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

50 Tā kā *EUIPO* un *repowermap.org* ir prasījuši piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējai spriedums ir nelabvēlīgs, tad tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

***2) Repower AG* atlīdzina tiesāšanās izdevumus**.

[Paraksti]